

A szelíd erő

Hangos időket élünk, mikor Kukorelli István hetvenedik születésnapját ünnepeľjük. Zajos a világ a háború robajától, a gazdasági és társadalmi krízisektől, a politikai kampányoktól, az identitás-viták hullarablóinak cinizmusától, a hamis realisták és túlfeszült lényeglátók elkészerítően kilátástalan vitáitól. Ebben a hangzavarban, néha megtört hangszínnel, de továbbra is szelíden szólal meg professzor úr, akár Bibó láthatatlan alkotmányáról, akár a régiek és a modernek közjogáról tanít minket. Mert az igazán fontos dolgok ilyen szelíd csendben történnek.

Kukorelli István egyetemi docensként az 1995-ben indult győri jogászképzés Közjogi Tanszékének első vezetője volt. Ezzel, és a „kihelyezett” képzés létrehozását támogató megannyi sikere nyomán, büszkén valljuk alapító atyának. Az iskolateremtő, docensként is professzornak tartott tanáromat néhány évvel az indulás után sikerült meglepnem, a győri hallgatói egyetemi klub Bibó Istvánról való elnevezésével. Nyomban meghívást kaptam a Bibó szakkollégium születésnapjára – amely Cseh Tamás koncertjével és a Jogtatók focimeccsével hagyott nyomot emlékezetemben –, valamint az egyetemi klubban való beszélgetésünk után kaptam tőle az azóta is féltve őrzött, keretezett Bibó-portréképet. Kukorelli István támogatásával kerültem az Alkotmányjogi és Politikatudományi Tanszékre oktatónak, témavezetésével szereztem PhD fokozatot a győri doktori iskolában, támogatásával habilitáltam, majd lettem az alkotmányjogi tanszék vezetője. Dékánhelyettesként egy doktoravatási ünnepségen hosszasan idéztem Bibó szabadságszerető emberének tízparancsolatából. Mivel ezt a krédót Kukorelli István adta kezembe és kötötte lelkemre, neki köszönhetem azt az ajándékot az élettől, hogy egy, ezen az avatáson végzős joghallgató jó pár évvel később elmesélte: ő is saját pályafutása legfontosabb értékének tartja, amit Bibótól kapott ezekben az idézetekben. Pályafutásunk s a győri jogászképzés sorsa Kukorelli István pályájával egybefonódott. Nem azért, mert Kukorelli István magas rangú vezetője volt a karnak – hanem, mert szelídségével generációs élménynek számító értéket adott át nekünk.

Szelíd iskolateremtő mesterünket a rendszerváltás a katedrán, vidéken terpmunkán, majd a „harmadik oldalon” találta. A csendes alkotmányos forradalom időrendje és „dátumai” Kukorelli István számára világosan kirajzolódnak, hitelesen és hittel tanította nekünk ezeket, az alkotmányosság alapelveivel együtt. Mégis, sokan ennél nagyobb durranást kerestek a közelmúltban, s mert mivel nem tetszettek forradalmat csinálni, eltagadták a nem kellően harsányan kommunikálható fordulatot. Valószínű, professzorunknak ezért is nem ment a „politizálás”, mert oda a hitelesség nem szükséges elegendő. Megtalálták a fontos egyetemi és közjogi pozíciók, noha – úgy hiszem – nem karriert épített,

hanem tudást és közösséget. A foci pályán sem a hangoskodók, hanem a szorgalmasok közé tartozik, és a lelátón sem volt hangadó. A hangos rigmusokban, kiáltványokban való kommunikációnak sem híve, a magyar alkotmányjogászok és a bencés öregdiákok szervezeteit alázattal gondozta, vezette; tépelődéseit és nagyszerű „civil” kezdeményezéseit volt szerencsém közelről látni.

Alkotmányos állásfoglalásai szelíd határozottsággal megfogalmazottak, műfajt teremt az alkotmánybírói különvéleményeivel és „különvéleménnyel felérő” párhuzamosaival. A rendszerváltás óta több generáció nőtt fel tankönyvén és stílusán – ez valószínű, egy-két generációnyi időre még kitart, ha esetleg kevesen is értik meg, milyen nehéz, de milyen fontos az a staféta.

Úgy vélem, a győri jogászképzés iskolateremtő professzora kiérdemelt emeritusi éveiben továbbra is igazi példakép számunkra, oktatóknak, hallgatóknak, a szabadság kis köreit építgető egyetemi polgároknak.

Kedves Istvánunk, kívánom, hogy őrizzen meg és éltesen sokáig jó egészségben és derűben a Jóisten!

Smuk Péter
dékán